Anul I No. 2 Noembrie 1940

GLASUL TINERETULUI

Literatură și Versuri

BIBLIOTECA ȘI CASA DE CETIRE DE ... „ASTRA" BRAȘOV

Redactor Responsabil
MARE EMANUIL

Redacţia şi Administraţia
Dârste No. 63.
Jud. Braşov

APARE IN FIECARE LUNĂ

M. S. Regele MIHAI

Lei 10 ex.

Anul I No. 2 Noembrie 1940

GLASUL TINERETULUI

Statul român Stat Legionar

Ţara noastră din ziua de 4 Septembrie 1940 a păşit în rândul marilor puteri de sub înalta conducere a Domnului General Ion Antonescu Conducătorul Statului Român.

Cea dintâi şi mai însemnată în Istoria neamului nostru românesc este că Statul Român a devenit Stat Naţional Legionar.

14 Septembrie 1940. Preşedintele consiliului de Miniştri comunică:

1) Domnul general Ioan Antonescu conducătorul statului Român şi Preşedintele consiliului de Miniştri a adresat Ţării şi mişcării Legionare o chemare la unire şi acţiune pentru întărirea Statului.

2) Mişcarea Legionară a răspuns la acest Apel prin următoarea declaraţie: Mişcarea Legionară răspunde cu toată însufleţirea şi toată bucuria la chemarea Generalului Antonescu fiind gata să-l urmeze în ori ce

împrejurare şi să se indentifice cu finţa noului stat.

Următor acestui legământ şi ţinând seama de n voia schimbării aşezămintelor româneşti şi a însuşi temeliilor Statului, pentru a asigura viitorul neamului nostru Românesc unitatea în libertate şi autorităţile cu consimţământul tuturor. S'a dat următorul Decret:

MIHAI I

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa Naţională.

Rege al României.

La toţi de faţă şi viitori sănătate.

Am decretat şi decretăm:

1) Statul Român devine stat Naţional Legionar.

2) Mişcarea legionară este singura mişcare recunoscută în noul Stat având ca ţel: ridicarea morală şi materială a poporului Român şi desvoltarea puterilor lui creatoare.

3) Domnul General Ioan Antonescu este conducătorul Statului Naţionl Legionar şi şeful Regimului Legionar.

Domnul Horia Sima este Comandantul Mişcării Legionare cu începere de la data

acestui Inalt Decret ori ce luptă între fraţi încetează.

Dat în Bucureşti la 14 Septembrie 1940.

MIHAI

De vorbă cu cetitorii

REV.-GLASUL-TINERETULUI

Cu data de 1 Oct. a. c. am scos din propria mea iniţiativă fără să fiu îndemnat de cineva sau să cer cuiva vreun ajutor.

In ce priveşte articolele şi versurile pentru publicat în cuprinsul revistei Glasul Tineretului s'au găsit următorii distinşi colaboratori; Domnul Ioan G. Platoagă publicist Literatură şi versuri şi Domnul Aurel Moldovan Versuri, se mai aşteaptă încă noui colaborări; cer cu ultima energie sfinţirea trecutului nostru şi a comorilor sfinte.

Culegerea folclorului popular pentru că această Revistă este o poruncă şi o datorie faţă de trecut.

Indemn cu toată căldura noastră sufletească să se strângă Folclorul, obiceiele, tradiţiile, superstiţiile, datinile etc care se mai pot găsi şi să fie trimise pe adre-

sa redacţiei pentru a le da lumina tiparului cu semnătura că cine a făcut-o sau dela cine au auzit-o,căci în anii ce vin nu vom mai avea de la cine să le culegem.

M. E.

Urmare în No. viitor 3.

Blestemul Morţii

Deşi te ştiu aproape când vreau ca să te cer,
O fac că mi mi teamă şi nu vreau să te uit.
Pe vieţi tu eşti stăpână şi toate cad sub tine,
Răpeşti ori ce Făptură atunci când îţi convine.

Tu te conduci orbeşte, nu şti după ce legi.
Răpeşti bătrâni sau tineri fără să mai alegi,
De ce nu eşti mai blândă,cum nu ţi milă atunci
Când laşi copii pe drumuri sau mame fără prunci?

Când iai în floarea vîrstei feceor sau fată mare,
Când nisipeşti amoruri, şi n'ai nicio remuşcare?
Eşti vinovată'n totul! să pieri de lângă mine.
De mă răpui... tot una,mor ne înpăcat cu tine!..

N'ai tu jertfe destule, moşnegi bătrâni cărunţi
Sau poţi mâna din codri sau stâncile din munţi
Lăsând ori ce făptură cu viaţă ce li-ai dat-o
Nu să răpeşti tot tineri! cât eşti de vinovată!...

De aș fi și eu pe lume nemuritor ca tine,
Te-aș pedepsi amarnic, iadul ți se cuvine.
Ah! și pe Dumnezeu sunt supărat anume,
Cum te-a răbdat, atâta să chinuiești o lume.

Când din neant, El le trimite toate
De ce în floarea vârstei să fim ursiți la moarte!.
O leși neputincios și plin de amărăciune,
Nu te întrista. Fi tare să-ți dau înțelepciune.

De moarte fug doar proștii, femeilor li-i frică,
Cei ce se tem de dânsa au inima prea mică.
Tu cercetează toate, acesta-i rostul tău
Că înțelegând natura, cunoști pe Dumnezeu.

Și atunci când vei ști toate, sătul de-al vieții vis,
Să-ți înfrățești pământul căci asta ți-a fost scris
Iar eu în veșnicie de tine despărțit,
Spre alte lumi m'oi duce să fiu mai fericit.

Atunci oi vede mulțe, sburând chiar prin văzduh
Vom fi cu totul altfel, tu oase iar eu duh
Și dacă tot durere și chin voi întâlni,
La tine m'oi întoarce și ți li-oi povesti.

Voi sta mereu cu tine acolo sub pământ
Să plângem înpreună, în umedul mormânt.
O moarte nemiloasă blestem să te ajungă,
Iar lacrimile lumii în veci să te străpungă.

Păcatele-ți eterne să-ți înegrească calea
De râs s'ajungi la toți să știi și tu ce-i jalea.

Neantul să te înghiță să nu-ți mai știu de nume
Cu tine nu mă împac nici dincolo de lume.

Lăsați-mă doar singur să cânt numai naturii,
Lăsați-mă în munți și'n liniștea pădurii
Să rătăcesc doar singur, pe ascunsele
poteci
Și apoi uitat de lume, să adorm așa pe veci.

Ioan G. Platoagă

Destinul nostru

De veacuri așa a fost să fie și așa va fi în vecii vecilor.

Un neam clădit din biruințe, așa după cum i-a fost scris de cel atot puternic, nu pere.

De veacuri când neamul nostru se află în grea răspântie trebuie să răsară din mijlocul lui câte un Mântuitor, spre a-l conduce pe calea cea adevărată.

Dacă greșelile trecutului au adus ieri țara în nenorocirea care o vedem azi totuși speranțele viitorului ne impun să nu cădem în descurajare, cum niciodată nu i-a fost dat neamului nostru.

Astăzi pe cerul României apare luceafărul dreptății și al năzuințelor noastre.

Astăzi cerul României înseninează iar lacrămile celor ce mai suferă încă, poate cu voea celui atot-puternic se vor şterge.

Fost'au timpuri spune istoria când Românul trăia în propia lui Ţară refugiat prin codri şi prin văgăunile Munţilor, făcându-se frate cu ele,în furia năvălirilor barbare sperând totuş într'o izbândă, care nu întârzia să vină căci din mijlocul lor eşia câte un Mântuitor,care pornea la luptă cu câţi dădea Dumnezeu, dar cu o voinţă mai tare ca ferul, şi frângea puhoaiele duşmane, redând neamului, libertatea de care era părăsit.

Astăzi ca şi altă dată în vâltoare primejdiilor în care se află neamul românesc răsare generalul Ioan Antonescu cu garda legionară, salvatorul şi mântuitorul românismului, către care se îndreaptă acum ochii înlăcrimaţi ai fraţilor noştri căzuţi sub jug strein.

Către ele se îndreaptă milioanele de inimi ce svâcnesc mai mult ca ori când gata la datorie şi la jertfă pentru a-l asculta şi urma, din sânul patriei.

In versurile lui Ioan Neniţescu „pui de lei" găsim cele mai adevărate preziceri ale destinului nostru:

Au fost eroi şi or să mai fie
Ce or frânge duşmanii cei răi
Din coapsa Daciei şi a Romei
In veci s'or naşte pui de lei.

Dar greşelile trecutului, care au aruncat sub jug strein milioane de fraţi de-ai noştri vor blestema în toată puterea cuvântului pe acei din a căror vină sufăr astăzi

Un blestem tot atât de aspru, va răsuna din năuntru ţărei sărăcite şi supte de mulţimea satanicelor guri jidoveşti, sub protecţia celor ce sugeau cu ei, dintre coadele de topor.

Săracă ţară bogată !

Aşa blestema marele Mihail Eminescu pe acei care îndrăgeau streini.

Cine-au îndrăgit streinii
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia
Şi neamul nemernicia.

Plină e istoria noastră de suferinţe, dar plină e şi de fapte vitejeşti. Doamne al puterilor care ai ajutat acestui neam de veacuri, conducătorilor ei şi nu lăsa stăpâne duşmanul să se bucure de lacrimile fraţilor noştri.

Plâng azi mierlele'n tufişuri;
Plânge'n mine o furtună
Mâine iarăşi vei fi mare
Scumpă ţărişoara mea!...

Ioan G. Platoagă

DOINA

Bate vântul de departe
Şi-mi aduce dor de frate,
Bate vânt de peste Prut
Cu jale şi cu dor mult.
Vântul e cu lăcrămioare
De la fraţi şi surioare
Şi mi-a spus o turturea
Plânge Basarabia...

Am avut în poeniţă
O frumoasă grădiniţă
Dar duşmani mi-au călcat-o
Şi jumătate mi-au luat o
Mi-s'a ofilit grădina;
Plânge, plânge Bucovina.

Pusei şeaua trist pe cal
Să-mi văd fraţii din Ardeal.
Trecui munţii jumătate
Pasările-mi plângeau toate..
Coborâi prin munţi de vale,
Păsările-mi plângeau a jale,
Duşmanii îmi luase frate
Din Ardeal pe jumătate.

Mă opri cu murgu'n loc
Fraţii mei plângeau cu foc.
Ungur neţie barbară
Cum călcaşi la noi în ţară?

Trist îmi mai nechează calul!
Plânge,plânge trist Ardealul.

Ioan G. Platoagă

Rugă

Insufleţit de a ta voinţă
Pornit-am Doamne în neat,
Spre tine soare al vieţii
Ce din argilă m'ai creat.

Ci ale sufletului aripi
Intinsu-le-am în sbor ceresc;
O luminează a mea cale
La tine Doamne să robesc!

Alam în lumea ta măiastră
De sari lucind în infinit,
Inpins de vrerile sataniei
Eu nemurirea mi-am ştirbit;

Şi azi trudit în neputinţă
Indrept spre tine ochii mei
Frânt de păcatele vieţii
Slăvitu-ţi har ceresc îl cei.

Aş vrea să plec în cale lungă
Cu sufletul de credinţă plin
Să uit amarul omenirii
Şi viaţa mea să ţi-o închin;

Dar lutul trupului atârnă
In cumpăna peririi greu.
Spre moarte veşnică mă
duce
Imi pune spini în drumul
meu.

E noapte'n cugetul haotic!
Lumină vreau! Lumină cer!
Mă'nping păcatele'n prăpăsti
Nu mă lăsa Doamne să pier.

Imi vâjie în suflet iadul.
Satan mă chiamă mai des,
Dar tu înţelegându-mi ruga
Lumina vieţii mi ai trimes.

Aurel Moldovan

PACE

Freamăt de frunze în noapte aurie
Bătrânii codri ruga lor cântă,
Iar razele lunii par să fie
Cunună de foc pe o frunte sfântă.

In fund pe vale-i a morţii tăcere;
Umbrite dorm triste morminte reci.
A vieţii ardoare aice piere
Nici o chemare din lumea de veci...

O cruce roasă de-a vremii urcare
Cu brațele rupte dar fruntea sus
Își plânge menirea cu lacrimi amare,
Plânge un suflet în neguri dus.

In codru e noapte cu lună plină,
Scurt întuneric, lumină apoi,
Sub cruci e noapte fără lumină,
E liniștea lumii făr' de nevoi...

Aurel Moldovan

Alean

Își scutură codrul frunza'n cărare
Și apropie domnia sa Ziarel,
Și sufletu-mi frânt de drumuri hoinare
Masă'n pădure el singur... doar el...

Fruntea-i bătută de drumuri haine
Ascunde chemarea de jurământ,
Ascunde iubirea măreață în sine
Vădită de un înger de negură frânt.

In noaptea de sbucium luna răsare
O stea luminoasă cade'n abis.
Răsună jalnic aceeaș chemare
Și pleacă tot singur cu al său vis.

Aurel Moldovan

Două fete dintr'un neam

Eri ne'aveam ograda'n flori
Ne-aşezam la masă roată
Nouă fraţi şi cu surori.
Nouă fraţi în lumea toată
Dar veni un vânt cu cete,
Vânt labraş de miază noapte
Şi-am rămas din nouă şapte
Unde's cele două fete?

Căutam cu ochii zarea
Ce'n tăiuşuri s'a închis,
Poate-i vis întunecarea,
Poate-i focul unui vis...
Dar din căi înjunghiete
Rana începe să ne frigă
şi în toţi un geamăt strigă,
Unde's cele două fete?

N'a fost Dumnezeu pe coast
Năvălită de puhoi?
Cum de'ngădui năpasta
Cea mai grea de peste noi?
Adunasem zări rotunde
Veac cu veac aduşi din spete
Doamne tu de poţi răspunde
Unde's cele două fete?

Unde-i râsul lor de soare,
Cântul lor de până eri
Pe coline şi ogoare

Trupul lor de primăveri?
Spune-mi tu,urmaşi de glie
Că mă arde'n piept o sete,
Spune-mi tu de şti bădie
Unde's cele două fete?

George Gregorian

Braţe de români

Nu întotdeauna muncitorul Român a fost lăsat să se afirme prin tot cea ce poate da el în folosul obştei în ultimii ani, mai ales muncitorimea noastră a fost la grea încercare, i s'a cerut prea multe fără a i se da în schimb decât o mică parte din cea ce merita şi ce este mai grav oficialitatea nu s'a grăbit să o scape din mâinile unor profitori în majoritate streini care n'ar fi aceptat sub nici un motiv să-şi schimbe calculele, chiar dacă prin aplicarea acestui sistem se ajungea la formarea unui lung convoi de nedreptăţi, convoiul muncitorilor români.

Este drept că fiecare dintre noi se poate numi muncitor,într'un fel sau altul mai toţi muncim: uni mai puţin,alţi mai mult şi mai este o categorie a adevăraţilor muncitori, a braţelor de români cari sunt într'o continuă mişcare. Despre aceşti adevăraţi muncitori care se îndreaptă toate speranţele ne vom ocupa în rândurile de faţă,

convinşi fiind că o Românie nouă nu se poate clădi decât muncind cu toţi zi şi noapte într'un spirit de dreptate, de respect faţă de tot cea ce înseamnă valorile Naţiei de adâncă şi perfectă înţelegere a situaţiei prin care trecem.

Muncitorul care nu a cunoscut nici când alte avantagii de la viaţă decât acele câştigate prin meritele sale este singurul element care poate asigura un progres, care poate grăbi afirmarea unei stări de fapt determinată de o luptă dusă împotriva vitregiilor vremurilor.

Cu muncitorii adevăraţi se poate reclădi tot ceace nedreptatea, jaful şi patima a dărâmat într'o vreme când la conducerea statului au fost numai linguşitori, setoşi de averi, canalii şi criminali.

România nouă îşi va alege ea singură viitorul, acela visat de o generaţie eroică. Într'o Românie legionară muncitorii adevăraţi reprezintă însăşi baza Statului.

Avându-i pe ei în frunte, naţia întreagă trebue să înceapă lucrul.

Sunt multe de făcut şi de aceia naţia întreagă aşteaptă eforturile unei munci salvatoare. Luând însă exemplu dela braţele de români atât de încercate, munca ne va părea mai uşoară şi idealul mai sublim.

Vasile Dova

De la sate

Foaie verde de pe sate
Să vă spun o noutate!
In sat la noi ca'n toată țara
Stă'n cantonament armata
Și de când s'a dus armata
Suspinând rămase fata
Și neveste măritate
Au doliu în realitate
Fiindcă vezi bine vere
E minte'n cap de muere,
Femei ști cu nasu'n ceri
Le plăceau de ofițeri.
Altele mai cu cusur
Aveau câte pe un maiur,
Umblau îmbrăcate vere
Ca'n zile de sărbătoare.
Cu sprâncenile înegrite
Și cu buzile roșite
Și înșelau bărbatul,
Cochetând mereu cu altul.
Bărbatul la concentrare,
Ea cu domnii la plimbare
Dar când or veni acas
Le scot domnia pe nas
Iar acelea dintre fete
Elegante și deștepte
De acum pot visa bărbat,
Căci domnii le-au cam lăsat,
Au rămas cu un oftat.

Grecu Ionel

REDACȚIONALE

Cine reține un Număr din Revista Glasul Tineretului se consideră abonat și este rugat a trimite abonamentul.

Prietenii, cunoscuții, și toți cetitorii Revistei Glasul Tineretului sunt călduros rugați a ne da tot sprijinul pentru a putea să scoatem Revista în bune condițiuni și să fie răspândită.

Cine dorește să fie cetitorul Revistei este rugat să ne trimită o c. p. după care o va primi.

Cetitorii care ne vor procura 10 abonați vor primi 1 abonament gratuit.

Cetitorii care vor să fie colaboratorul Revistei să trimită articole literare și versuri pentru publicare.

Abonații care vor trimite abonamentul sau vor achita prin corespondenții anunțați în revistă vor fi publicați în Revistă.

Rugăm ziarele și revistele să ne răspundă la schimbul nostru, nu vom mai trimite pentru în schimb decât acelor care ne-au răspuns la acest număr în schimb.

S'e primit în Redacție

Ziarul „Mureșul" care apare la Mediaș sub conducerea D-lui Gh. Togan ziar legionar.

Odată cu apariția No. 2-ol Revistei Glasul Tineretului în care semnează Domnii colaboratori Ioan G. Plătoagă din Tohanul vechiu și Domnul Aurel Moldovan din Turcheș Redacția le aduce sincer mulțumire pentru încrederea ce au acordat-o Revistei Glasul Tineretului; tot cu această dată țin să aduc la cunoștință că domnii Ioan G. Plătoagă Publicist la versuri și literatură din Tohanul Vechiu D-l. Aurel Moldovan colaborator la versuri din Turcheș și Ioan Scorțea din Satulung sunt în drept de a fi corespondenții Revistei pentru a face chiar și încasări în numele Redacției